

Arrest

nr. 211 388 van 23 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 13 oktober 2018 tot afgifte van een bevel tot teruggrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2018 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MEULEMEESTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart gewoonlijk in Nederland te verblijven. Hij is houder van een Nederlandse verblijfskaart die geldig was tot 15 juni 2018.

1.2. Op 6 september 2018 vertrok verzoeker via de luchthaven van Brussel-Nationaal naar Nigeria. Hij was in het bezit van een terugkeervisum afgegeven op 3 september 2018 en geldig tot 3 november 2018.

1.3. Verzoeker komt op 13 oktober 2018 terug aan op de luchthaven Brussel-Nationaal.

1.4. Aan de grenscontrole wordt hem de binnenkomst geweigerd en wordt hem een beslissing tot terugrijving afgegeven (bijlage 11).

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…)

de heer: naam O. voornaam B.

geboren op 02.11.1963 te I. geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Nigeria wonende te […]

houder van het document paspoort van Nigeria nummer (…)

afgegeven te Abuja HQRS op : 27/12/2017

houder van het visum nr. (...) van het type terugkeervisum afgegeven door Nederland en enkel geldig voor terugkeer via Nederland, geldig van 03/09/2018 tot 03/11/2018, met het oog op : terugkeer afkomstig uit Casablanca met vlucht n° AT832 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[…]

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: betrokkene is niet in het bezit van een geldig Schengenvisum.

(…)”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

*Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de (eerste) verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk *ratione temporis*.*

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. De verzoeker zet zijn middel uiteen als volgt:

“Schending van art. 2 en 3 Wet formele motivering bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van art. 3 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en art. 6 en 14 van de Verordening 810/2006 tot vaststelling van de gemeenschappelijke visumcode:

(a) In hoofdorde:

De Schengengrenscode is van toepassing op iedereen, die de buitengrenzen overschrijdt.

Op grond van art. 6 lid 1 van de Schengengrenscode dient een onderdaan van een derde land in het bezit te zijn van een geldig paspoort en een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur (art. 6 lid 1 a-b Schengengrenscode)

In casu stelt de Belgische overheid dat het terugkeervisum van Nederland aan verzoeker enkel het recht zou verlenen om de Schengenbuitengrenzen te betreden via Nederland.

Echter uit de officiële informatie, die gepubliceerd wordt op de website van de Nederlandse overheid blijkt dat een terugkeervisum aan verzoeker het recht verleend om via de overige Europese lidstaten door te reizen naar Nederland:

“Met een terugkeervisum én een geldig paspoort (of ander reisdocument) kunt u terugreizen naar Nederland. Ook mag u met het terugkeervisum door andere Schengenlanden terugreizen naar Nederland. Dit visum geeft geen recht op verblijf, zoals vakantie, in een ander Schengenland.” (Nederlandse immigratie en naturalisatiedienst, <https://ind.nl/Paginas/Afspraak-aanvragen-terugkeervisum.aspx>)

De Belgische overheid rechtvaardigt bijgevolg geenszins dat een beslissing tot terugdrijving werd uitgereikt in hoofde van verzoeker

(b) Ondergeschikt:

Op grond van artikel 6 lid 5 van de Schengengrenscode dient aan onderdanen die niet voldoen aan de voorwaarden vermeld in art. 6 lid 1 niettemin de toegang tot het grondgebied te worden verleend in de volgende uitzonderingen:

“c) kan onderdanen van derde landen die niet aan een of meer van de in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, door een lidstaat toegang tot zijn grondgebied worden verleend op grond van humanitaire overwegingen, om redenen van nationaal belang of wegens internationale verplichtingen. “

De toegang tot het grondgebied kan enkel worden geweigerd aan “een onderdaan van een derde land niet aan alle in artikel 6, lid 1, vermelde toegangsvoorwaarden voldoet en niet tot de in artikel 6, lid 5, genoemde categorieën personen behoort “ (art. 14 Schengengrenscode)

De toegang tot het grondgebied kan enkel worden geweigerd aan “een onderdaan van een derde land niet aan alle in artikel 6, lid 1, vermelde toegangsvoorwaarden voldoet en niet tot de in artikel 6, lid 5, genoemde categorieën personen behoort “ (art. 14 Schengengrenscode).

Art. 14 Schengengrenscode heeft tot gevolg dat de Belgische overheid zich niet kan beperken tot de vaststelling dat verzoeker niet in het bezit zou zijn van een geldig Schengenvisum, maar eveneens moet vaststellen dat er geen humanitaire redenen, redenen van nationaal belang of internationale verplichtingen aanwezig zijn, die een doorreis zouden rechtvaardigen.

In casu heeft de Belgische overheid niet nagegaan of er voldaan was aan artikel 6 lid 5 Schengengrenscode en evenmin heeft zij formeel noch materieel gemotiveerd waarom er al dan niet voldaan was aan artikel 6 lid 5 Schengengrenscode.

Aldus is de bestreden beslissing onwettig.

In casu verblijft verzoeker rechtmatig in Nederland, hetgeen een humanitaire reden is, die een doorreis naar Nederland rechtvaardigt. Bovendien wist de Belgische overheid of behoorde het de Belgische overheid te weten dat verzoeker rechtmatig in Nederland verblijft:

Nederland verleent een terugkeervisum slechts aan een vreemdeling, die beschikt over een rechtmatig verblijf in Nederland:

“Een terugkeervisum kan worden verleend voor de toegang tot Nederland van een vreemdeling die Nederland tijdelijk zal verlaten gedurende het tijdvak dat hij rechtmatig verblijf heeft op grond van artikel 8, aanhef en onder a tot en met h of l.” (afdeling 3, artikel 2w Nederlandse Vreemdelingenwet 2000)

In het bijzonder wordt een terugkeervisum van 3 maanden verleend aan een vreemdeling, die rechtmatig verblijf houdt in Nederland in afwachting van de beslissing tot verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning:

“In afwijking van het eerste lid bedraagt de geldigheidsduur van een terugkeervisum ten behoeve van een vreemdeling die rechtmatig verblijf houdt op grond van artikel 8, onderdeel f, g of h, ten hoogste drie maanden en is het geldig voor één reis (art. 2y2)”

“De vreemdeling heeft in Nederland uitsluitend rechtmatig verblijf: g. in afwachting van de beslissing op een aanvraag [...] tot het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, bedoeld in de artikelen 14 en 28, of een wijziging ervan, terwijl bij of krachtens deze wet of op grond van een rechterlijke beslissing uitzetting van de aanvrager achterwege dient te blijven totdat op de aanvraag is beslist (art. 8 onderdeel g).

Verzoeker heeft aan de grenspolitie het bewijs overhandigd dat zijn aanvraag tot verlenging lopende was. Verzoeker heeft dus rechtmatig verblijf in Nederland gezien aan hem een terugkeervisum werd uitgereikt.

In Nederland heeft verzoeker bovendien een eigen bedrijf opgericht (zie uittreksel Nederlandse Kamer van Koophandel). Hij dient bijgevolg zo spoedig mogelijk terug te keren naar Nederland teneinde er zijn professionele activiteiten te kunnen verderzetten. Bovendien woont ook zijn partner in Nederland.”

2.2.2. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zich aan de grensdoorlaatpost aanbood met een Nigeriaans paspoort met een geldig Nederlands terugkeervisum. De bestreden beslissing motiveert dat dit terugkeervisum geen geldig Schengenvisum is en enkel geldt voor een terugkeer via Nederland.

De bestreden beslissing bevat dan ook de motieven waarop ze gesteund is.

Verzoeker betwist de juistheid van deze motieven en betoogt in het eerste onderdeel dat uit de informatie op de website van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst blijkt dat een dergelijk visum toelaat naar Nederland terug te reizen via andere Schengenlanden.

Het staat buiten betwisting dat verzoeker zich heeft aangeboden aan een grensdoorlaatpost in de zin van artikel 2.8. van de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscore). Naar luid van artikel 6.1. b), van de Schengengrenscore dienen onderdanen van derde landen in het bezit te zijn van een geldig visum, indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. Te dezen wordt niet betwist dat verzoeker, als Nigeriaans staatsburger, visumplichtig is.

In casu blijkt prima facie dat verzoeker zich aan de grensdoorlaatpost heeft aangeboden met een terugkeervisum dat werd afgegeven op grond van artikel 2w van de Nederlandse “Vreemdelingenwet 2000” en niet met een Schengenvisum in de zin van de Verordening (EG) nr. 1683/95 van de Raad van 29 mei 1995 betreffende de invoering van een uniform visum model.

Met het betoog dat uit artikel 2w van de Nederlandse “Vreemdelingenwet 2000” volgt dat de houder van een Nederlands terugkeervisum rechtmatig verblijf heeft in Nederland en het neerleggen van informatie van de Nederlandse overheid, toont verzoeker niet aan dat hij voldeed aan voorwaarden om tot het Schengengrondgebied te worden toegelaten, zoals bepaald door artikel 6.1. *iuncto* artikel 8.3. b), van de Schengengrenscore.

Het eerste middelonderdeel is niet ernstig.

2.2.3. Verzoeker beroept zich vervolgens op de humanitaire clausule, vervat in artikel 6.5 c), van de Schengengrenscodex. Dit bepaalt dat onderdanen van derde landen die niet aan een of meer van de in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, door een lidstaat toegang tot zijn grondgebied kan worden verleend op grond van, onder meer, humanitaire overwegingen.

Uit het politieverlag in het administratief dossier blijkt dat op 13 oktober 2018 om 20.28 uur het volgende werd beslist: *“Bij uitzondering een visum afleveren aan de grens: type c, dur 1 dag, geldig voor België”*.

Aldus blijkt op het eerste zicht dat de verwerende partij begrip heeft getoond voor verzoekers standpunt en dat zij inderdaad heeft aanvaard dat verzoeker verblijfsrecht heeft in Nederland (blijkens de verblijfskaart in het administratief dossier sinds 2006), er het centrum van zijn gezins- en professionele belangen heeft, alsook dat hij zich ter goede trouw heeft gesteund op de informatie van de Nederlandse overheid. De verwerende partij blijkt aldus toepassing te hebben gemaakt van de uitzonderingsgrond in artikel 6.5. c), van de Schengengrenscodex.

Evenwel vermeldt het politieverlag vervolgens: *“HEROPENING OP 13.10.2018 OM 21.55 UUR Betrokkene heeft onvoldoende geld om het visum te betalen. Hij werd begeleid naar een geldautomaat en naar Western Union, maar hij slaagde er niet in om geld af te halen.”*

Tenslotte wordt gemeld:

*“Nieuwe beslissing om 23.27 uur:
Terugrijding + vasthouding”*

De verzoekende partij lijkt dan ook te kunnen worden bijgetreden waar zij aanvoert dat er voldoende elementen aanwezig zijn om toepassing te maken van de humanitaire clausule, voorzien in artikel 6.5. c), van de Schengengrenscodex. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij die mening eveneens was toegedaan, maar dat zij plots, om zuiver formele redenen, haar standpunt heeft gewijzigd. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker 20 euro te kort kwam voor de afgifte van het visum type C. Vermits de verwerende partij enerzijds van oordeel was dat er humanitaire gronden waren om de voorwaarde van het voorleggen van een visum terzijde te schuiven, kan niet worden ingezien waarom verzoeker alsnog wordt teruggedreven wanneer blijkt dat hij niet over voldoende geldmiddelen beschikt voor de aanschaf van een visum. Een dergelijk handelen van de verwerende partij is tegenstrijdig.

Gelet op deze vaststellingen kan verzoeker worden bijgetreden dat niet wordt gemotiveerd waarom *in casu* geen toepassing werd gemaakt van de humanitaire clausule van artikel 6.5. c), van de Schengengrenscodex.

Het verweer in de nota met opmerkingen werpt geen ander licht op deze beoordeling. Uit de handelswijze van de verwerende partij blijkt immers dat ze wel degelijk van oordeel was dat er humanitaire gronden aanwezig waren. Dat zij thans meent dat dit niet het geval is, staat die vaststelling niet in de weg. Evenmin wordt in de nota met opmerkingen een verklaring gegeven waarom, nu de verwerende partij heeft besloten om humanitaire redenen af te stappen van formele vereisten, zij alsnog beslist verzoeker terug te drijven op grond van andere formele gronden.

Het tweede middelonderdeel is dan ook ernstig.

2.3. Met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Uit verzoekers Nederlandse verblijfskaart in het administratief dossier blijkt dat hij verblijfsgerechtigd is in Nederland sinds 2006. Dit wordt door de verwerende partij ook niet betwist. Verzoeker legt een uittreksel uit het handelsregister neer waaruit ook blijkt dat hij zaakvoerder is van een bedrijf in Amsterdam. Er kan in de huidige stand van het geding niet ernstig worden voorgehouden dat verzoeker niet het centrum van zijn gezins-/ privé- en professioneel leven sedert jaren in Nederland heeft.

De bewering in de nota met opmerkingen dat uit het feit dat hij een maand alleen in het buitenland heeft verbleven blijkt dat hij zijn gezins- en professioneel leven kan uitoefenen in het buitenland, wordt om evidente redenen niet bijgetreden.

Er is voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 13 oktober 2018 tot afgifte van een bevel tot terugnrijving (bijlage 11) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT